

סדר דיו: רגיל

בבית משפט השלום בירושלים

- בעניין: 1. _____ נאצר
ת.ז. _____
ממחנה הפליטים קלנדיה
2. _____ נאצר
ת.ז. _____
ממחנה הפליטים קלנדיה
3. _____ נאצר
ת.ז. _____
ממחנה הפליטים קלנדיה

כולם ע"י ב"כ עוה"ד הישאם שבאיטה ו/או
אליהו אברם ו/או האלה חורי ו/או עלי חיידר
מהמוקד להגנת הפרט
מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובעים

נ ג ד

1. סמ"ר רן
2. סמ"ר אבי
3. סמ"ר אלון
4. סמל אורן
5. מדינת ישראל
כולם ע"י פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)
רח' הנרייטה סולד 1,
תל אביב 64921
טל: 03-6970282, פקס: 03-6918541

הנתבעים

מהות התביעה: פיצויים בגין נזקי גוף

סכום התביעה: 120,000 ש"ח

כתב תביעה

עובדות התביעה

1. התובע 1 הינו יליד שנת 1935, תושב מחנה הפליטים קלנדיה.
2. התובע 2 הינו יליד שנת 1969 והתובע 3 יליד שנת 1958. התובעים 2 ו-3 הינם אחים, תושבי מחנה הפליטים קלנדיה ובניו של התובע 1. בתקופר הרלבנטית לעובדות התביעה התגוררו התובעים 2 ו-3 יחד עם בני משפחה אחרים בבית התובע 1.
3. הנחבעים 1, 2, 3 ו-4 היו בזמנים הרלבנטיים לכתב התביעה חיילים ביחידת חרמ"ש ו/או ביחידה אחרת בצה"ל, שהיתה מופקדת באותה תקופה על שמירת הביטחון והסדר במחנה הפליטים קלנדיה (להלן: "הנתבעים"). התובעים מקדימים ומציינים שאין בידיהם כל פרטים אישיים אודות הנחבעים 1, 2, 3 ו-4, מלבד הפרטים דלעיל, שכן פרטיהם צונזרו על ידי הצנזורה הצבאית. לפיכך, התובעים יטענו כי מוטלת על נתבעת 5 החובר לגלות לתובעים את פרטיהם האישיים המלאים והמדויקים של הנחבעים 1, 2, 3 ו-4.
4. הנתבעת 5 היתה בתקופה הרלבנטית לעובדות התביעה אחראית על פעולותיהם ו/או מחדליהם של הנחבעים וכן על פעולותיהם ו/או מחדליהם של אנשי בטחון אחרים שפעלו באזור ובכללם חיילים ו/או שוטרי משמר גבול ו/או אנשי בטחון אחרים (להלן: "הנתבעת").

התקיפה בבית התובעים ובסביבתו

5. בתאריך 7.3.91, בשעה 19:00 או בסמוך לכך, התדפקו על דלת בית התובע 1 הנחבעים 1, 2 ו-3, תוך שהם צועקים "צבא צבא".
6. התובע 3, אשר ניגש לפתוח את הדלת, נדחף על ידי מי מהנתבעים 1, 2 ו-3 והוכה בקת הנשק על חזהו.
7. לאחר כניסתם פנימה, החלו הנחבעים 1, 2 ו-3 לצעוק ולקלל תוך שהם דורשים מכל בני המשפחה, ובתוכם נשים וילדים, כ-25 איש, לשכב על הריצפה. הנתבע 1 היכה כל בן משפחה שנראה לו כמתמהמה למלא אחר דרישת החיילים.
8. התובע 2 שאל את הנחבעים 1, 2 ו-3 במה העניין ומה הם מחפשים. הנתבע 1 ביקש מהתובע 2 להציג תעודת זהות. כשענה התובע 2 כי תעודת הזהות נמצאת באחד החדרים בבית ועליו להביאה, התקרבו הנתבע 1 אל התובע 2 ומשך אותו בחולצתו בנסיון להוציאו מחוץ לבית.
9. תובע 2 ניסה לאחוז בדלת תוך שהוא מנסה להתנגד להוצאתו מהבית. הנחבעים 2 ו-3 חשו לעזרת הנתבע 1 ופתחו את כנפי הדלת לרווחה על מנת להקל על הוצאת התובע 2.

10. במטרה להניע את התובע 2 להיעתר להוצאתו מהבית, היכה הנתבע 1 בקח הנשק על פניו וגרם לפציעתו באזור הגבה.
11. לאחר שהוצא התובע 2 החוצה, דחפו אותו הנתבעים 1, 2 ו-3 והשכיבו אותו בכוח על הריצפה. בד בבד, גם התובע 1 אשר יצא בעקבות החיילים כשבידו התעודת זהות של בנו, נדחף והושכב אף הוא סמוך לבנו.
12. בשלב זה, התכוונה אשת הנתבע 3 לצאת החוצה על מנת לראות מה עלר בגורל התובעים 1 ו-2. עוד בטרם הספיקה לצאת ובמטרה למנוע אח יציאתה, השליך הנתבע 1 רימון הלם בתוך הבית, דבר אשר גרם לפציעה אשת התובע 3 בידה.
13. התובע 3, שהיה בבית, יצא אף הוא על מנת לבדוק מה העניין. משהבחין הנתבע 1 בתובע 3, נכנס לבית וירה חמש יריות בתיקרת הבית.
14. לאחר מספר רגעים, הגיע ג'יפ צה"ל ובו שלושה חיילים נוספים, ביניהם הנתבע 4. הנתבעים קשרו את ידיו של התובע 1 בבגד וכן כיסו אח עיניו. התובעים 1 ו-2 הוכנסו לג'יפ שהסיע אותם למחנה סמירה מיס.
15. בדרך, הנתבע 4 התכוון להכות את התובע 1, שהיה כאמור קשור ועיניו מכוסות, בקת הנשק על אשכיו. התובע 2, אשר הבחין בכוונותיו של הנתבע 4, אחז בנשקו במטרה למנוע ממנו לבצע את זממו. הנתבע 4 היכה בקח הנשק את התובע, כיוון את הנשק לצווארו של התובע 2 ואיים בצעקוח לירות בו.
16. הנתבע 4 שוב איים בתנועותיו להכות את התובע 1 בקת הנשק באשכיו. הפעם צעק התובע 2 לעבר החייל שיניח לאביו. לאור צעקות התובע 2, ויתר הנתבע 4 על כוונתו.

התקיפה במהלך מעצרים של התובעים 1 ו-2

17. במחנה סמירה מיס, הושבו התובעים 1 ו-2 בחוץ, על הריצפה הרטובה והקרה. יצוין שתאריך הארוע היה יום חורף גשום וקר במיוחד. לאחר כשלוש שעות, שוחרר התובע 1 לביתו. התובע 2 נותר במקום.
18. במהלך ישיבתו של התובע 2, התקרב אדם בלבוש אזרחי אל התובע 2, נטל קסדה והחל לחבוט באמצעות הקסדה בתובע 2 בכל חלקי גופו תוך שהוא מאשים אותו בהפרות סדר וידוי אבנים.
19. בסביבות השעה 2:30 לפנות בוקר נלקח התובע על ידי הנתבעים לאוהלי הכליאה, סמוך לבניין המינהל האזרחי ברמאללה.
20. יצוין שהתובע 2 היה, באופן ברור ובולט, פצוע, שכן דימם כאמור מחלקים שונים בפניו. למרות זאת, לא זכה התובע 2 לכל טיפול רפואי.

21. בכניסה לאזור האוהלים, קיבלו את פני התובע 2 שוטרי משמר גבול. אחד השוטרים, תוך שהוא מצביע לכיוון האוהלים, שאל את התובע 2 אם הוא רואה את עשרות העצורים שנמצאים באוהלים.
22. כשהתובע 2 ענה בחיוב, השוטר ציין כי "כל העצורים שנמצאים במאהל הם שפנים". כששאל התובע 2 מדוע השוטר אומר זאת, השוטר בעט בפניו של התובע 2 וגרם לפציעתו בשפתו.
23. לאחר מכן נלקח התובע 2 לאוהל מבודד, שם נשאל מדוע העז להפר את העוצר שהוכרז במחנה. השוטר נטל אלה והיכה את התובע 2 על כתפו. לאחר מספר מהלומות, האלה נשברה. השוטר לקח אלה נוספת והמשיך להלום באלה על כתפו ועל רגליו של התובע 2, עד שזה התמוטט ונפל.
24. לאחר נפילתו נגרר התובע 2 לאחד האוהלים שם טופל ונתמך על ידי עצירים אחרים.
25. בתאריך 10.3.91, הגישו התובעים באמצעות עמותת המוקד להגנת הפרט תלונה בגין המעשים שתוארו לעיל לפרקליט פיקוד מרכז. במכתב מתאריך 13.7.1992 נודע לתובעים כי תיק החקירה נסגר בנימוק כי "לא ניתן היה להגיע למימצאים ברורים נוכח העובדה כי קיימות שתי גרסאות נוגדות, שלא ניתן היה להכריע ביניהן".

אחריות הנתבעים

תקיפה

26. התובעים יטענו כי הנתבעים ביצעו כלפיהם עוולת תקיפה כמשמעותו של מושג זה בסעיף 23 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], תשכ"ח-1968 (להלן: "הפקודה").

רשלנות

27. התובעים יטענו כי מעשה התקיפה של הנתבעים מהווה עוולת רשלנות בפני עצמה.
28. בנוסף יטענו התובעים כי האירוע הנ"ל ונזקיהם נגרמו בעקבות רשלנותם ו/או אדישותם של הנתבעים, המתבטאים במעשים ו/או במחדלים הבאים:
- א. חרגו מסמכותם ופעלו בניגוד להוראות מטכ"ל ו/או צווי ו/או הנחיות צה"ל ו/או הנחיות מפכ"ל ו/או מפקד מג"ב.
- ב. התנהגו בזלזול ו/או בקלות דעת ו/או באי איכפתיות כלפי שלמוח גופם, כבודם ורכושם של התובעים.
- ג. לא עשו כל שביכולתם של חיילים ו/או שוטרים סבירים לעשות בכדי למנוע את אירוע הנזק.

- ד. אותם נתבעים שהיו בתפקיד פיקודי, הזניחו את חובתם לפקח על החיילים שפעלו תחת פיקודם ולוודא שיצייתו לפקודות הצבא וינהגו באורח ההולם חיילי צה"ל.
- ה. השתמשו לרעה בסמכותם בכך שנטלו את החוק לידיהם והפעילו כח נגד התובעים ללא כל הצדק שבדין ו/או ללא כל סיבה סבירה.
- ו. הנתבעים לא מילאו את חובתם כלפי התובעים, חובה המוטלת עליהם כחיילי צה"ל ו/או כשוטרים, המופקדים על שמירת הסדר הציבורי במחנה הפליטים קלנדיה, לשמור על שלמות הגוף והרכוש ולמנוע עבירות.

הפרת חובה תקוקה

29. התובעים יוסיפו ויטענו כי הנתבעים הפרו חובות חקוקות שבדין אשר נועדו לפי מובנן הנכון, להגן על סוג האנשים עימם נמנים התובעים, וכי האירוע והנזקים שבעקבותיו נגרמו עקב הפרת אותן חובות.
30. התובעים יטענו כי בין היתר, הפרו הנתבעים את החובות החקוקות שבחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), בחוק השיפוט הצבאי תשט"ו-1955 (להלן: "החש"צ") ופקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א-1971 (להלן: "הפקודה").
31. ליתר פירוט, ומבלי לפגוע בכלליות הנטען לעיל, יטענו התובעים כי הנתבעים הפרו את החובות שלהלן:
- א. סעיף 280 (י) לחוק האוסר על עובד ציבור כל שימוש לרעה בסמכות או עשיית מעשה שרירותי, הפוגע בזכותו של אחר.
- ב. סעיף 280 (2) לחוק האוסר על עובד ציבור להיכנס למגוריו של אדם נגד רצונו בניגוד לדין ו/או להסדרים שנקבעו לכך בדין.
- ג. סעיפים 378, 379, 380 ו-382 לחוק, בדבר תקיפה סתם, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה בנסיבות מחמירות.
- ד. סעיף 447 לחוק בדבר הסגת גבול האוסר כניסה לנכס כדי להפחיד המחזיק בנכס, כאשר המסיג נושא נשק חם.
- ה. סעיף 452 לחוק בדבר היזק בזדון.
- ו. סעיפים 68, 70 ו-72 לחש"צ, בדבר חריגה מסמכות וחריגה מסמכות שיש עימה גרימת נזק וגרימת חבלה.
- ז. לגבי הנתבע 4, סעיף 3 לפקודה בדבר חובתו של כל שוטר לקיים אחסדר הציבורי ולשמור על בטחון הנפש.
- ח. סעיף 19 (א) לתוספת השנייה לפקודה, האוסר שימוש בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקידו בניגוד לפקודות המשטרה או כל הוראה אחרת שניתנה כדין.

הסגת גבול במקרקעין

32. התובעים יטענו כי הנתבעים ביצעו עוולה של הסגת גבול במקרקעין כמשמעות מושג זה בסעיף 29 לפקודה, שכן הכניסה לבית והפעולות שבוצעו בו, כפי שתואר לעיל, מהווה הפרעה למקרקעין בניגוד לדין.

כליאת שווא

33. כמו כן, התובעים 1 ו-2 יטענו כי הנתבעים ביצעו עוולה של כליאת שווא כמשמעות מושג זה בסעיף 26 לפקודה, בכך ששללו שלא כדין את חירותם של הנתבעים 1 ו-2 ואילצו אותם לשבת משך שעות ארוכות על הריצפה כפי שתואר לעיל.

אחריות הנתבעת 5 (להלן: "הנתבעת")

34. התובעים יטענו כי הנתבעת אחראית באחריות שילוחית למעשיהם ו/או מחדליהם של הנתבעים דלעיל בהיותם שלוחיה ו/או עובדיה ו/או פועלים מטעמה ו/או בשל כך שהנתבעת התירה את מעשיהם ו/או אישרה אותם בדיעבד.

35. כמו כן, התובעים יטענו כי הנתבעת אחראית באחריות ישירה לנזקים שנגרמו לתובעים עקב רשלנות ו/או חוסר זהירות ו/או הפרת חובה חקוקה מצדה, המתבטאים בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים:

א. לא פיקחה ו/או לא פיקחה כראוי על כל מעשיהם ו/או מחדליהם שחייבי צה"ל ו/או שוטרי מג"ב בשטחים המוחזקים בכלל ובאיזור האירוע בפרט ו/או

ב. לא מילאה את חובותיה ו/או יעודיה על פי דין לדאוג לבטחון ולרכוש תושבי השטחים המוחזקים והתובעים בפרט.

ג. לא צפתה למרות שהיתה צריכה לצפות את הארוע ו/או את השתלשלות העניינים שגרמה לארוע ו/או צפתה את הארוע ו/או את השתלשלות העניינים שגרמה לארוע ואף על פי כן לא עשתה כלום ו/או לא עשתה די למניעת הארוע ו/או מניעת הנזק ו/או להקטנתו.

ד. הפנתה לאיזור הארוע כח בלתי מיומן ו/או שאינו בעל תפקיד פיקודי מתאים.

ה. לא דאגה להבהיר לחיילים את הוראות הכניסה לבתים ו/או את נוהלי המעצר ו/או את הוראות הפתיחה באש בתיקרה בתוך בית התובעים.

ו. לא עשתה את כל מה שביכולתה ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות כדי למנוע את הארוע ונזקיו ו/או פעלה בקלות ראש ובחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים המסורים לאחריותה.

- ז. פעלה לא כפי שאדם ו/או רשות אחראית זהירה ונבונה היו פועלים ועושים בנסיבות המקום והעניין והמקרה כדי למנוע קרות התאונה.
- ח. פעלה ברשלנות בכך שהתירה לחיילים ו/או לשוטרים להשתמש בכוח בלתי סביר ולפעול כפי שפעלו.

נזקי התובעים

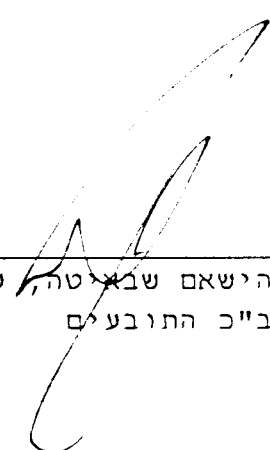
36. כתוצאה מפעולותיהם ו/או מחדליהם של הנתבעים, נפגע התובע 3 באזור החזה. כתוצאה מכך התובע סבל משך כשבוע ימים מכאבים בחזה. כמו כן, התובע 3 הוכה ללא כל הצדקה בנוכחות בני משפחתו הרבים, דבר שהשפיל אותו וגרם לו לעוגמת נפש גדולה. בגין הנזקים שתוארו לעיל הכוללים כאב וסבל פיסיים ונפשיים, התובע 3 מעמיד את סכום תביעתו על סך של 10,000 ש"ח.
37. כתוצאה מפעולותיהם ו/או מחדליהם של הנתבעים הוכה הנתבע 1 כאמור, נדחף בתקיפות ואולץ לשבת משך שעות ארוכות ובמזג אוויר גשום וקר מתחת לכיפת השמיים. יצוין שהתובע 1 הינו אדם מבוגר והפעלת כוח בלתי סביר מעין זה פגע בו שבעתיים.
38. לאחר הארוע וכתוצאה ישירה של הושבתו בחוץ משך זמן רב כאמור, לקר התובע 1 בדלקת ריאות שנמשכה שבועות ארוכים. משך תקופה זו, רותק התובע 1 למיטתו תוך שהוא נוטל תרופות ונתמך על ידי בני משפחתו.
39. כמו כן, לא זאת בלבד שהתובע 1 הוכה על לא עוול בכפו, אלא שהוא גם נכח במחזה הקשה של הכאת בניו, התובעים 2 ו-3, וגרירת התובע 2 בחוץ כשאינן לאל ידו לסייע לו. כאמור, התובע 1 נלקח על ידי הנתבעים, כשהוא קשור ועיניו מכוסות ושרוי במצב של חוסר ודאות לגבי גורלו וגורל בנו, דבר אשר גרם לתובע 1 עוגמת נפש רבה.
40. בגין כל הנזקים שתוארו לעיל, התובע 1 מעמיד את סכום תביעתו על סכום גלובאלי של 30,000 ש"ח.
41. התובע 1, כפי שתואר לעיל, היה הקורבן העיקרי לפעולותיהם של הנתבעים. התובע הוכה על לא עוול בכפו. הוא נגרר בכוח בחוץ והוכה על ידי הנתבעים. גם לאחר שהתובע 1 נעצר, הוא זכה ל"קבלת פנים" אלימה ביותר על ידי שוטרי משמר הגבול.
42. יצוין שלמרות שהיה בולט לעין וברור כי התובע 1 נפצע, שכן כאמור הוא דימם בפניו הרי לא זכה לכל טיפול רפואי. גם אחרי שהתובע 1 הוכה על ידי שוטרי מג"ב ומצבו הגופני הוחמר, הוא נותר במעצר באוהלים ללא כל טיפול רפואי. יצוין, שבגין הארוע שתואר לעיל, התובע שהה במעצר משך כשבעה חודשים.
43. בגין הנזקים הנ"ל ובגין עוגמת נפש וכאב וסבל שנגרמו לתובע 1, התובע מעמיד את תביעתו על סך גלובלי של 80,000 ש"ח.

44. כל הטענות הנטענות בכתב התביעה זו נטענות במצטבר ו/או לחילופין ו/או משלימות זו את זו, הכל לפי העניין, הקשר הדברים והדבקים. בכל מקום בתביעה שבו מיוחס מעשה או מחדל או שבו נטענה טענה ביחס לנטל הראיה או המחדל, נטענת טענה זו כנגד הנתבעים ו/או עובדיהם ו/או נציגיהם ו/או שלוחיהם בהתאמה והכל לפי הקשר הדברים.

45. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה.

46. אשר על כן, מחבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעים לדין ולחייבם לשלם לתובעים ביחד או לחוד את מלוא נזקיהם כמפורט לעיל ו/או לפי כל פירוט אחר כפי שימצא בית המשפט לנכון וצודק בנסיבות הענין וכן לחייב את הנתבעים בתשלום הוצאות משפט והכל בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מתאריך הגשת התביעה ועד לתשלום בפועל.

ירושלים, היום, 29 בינואר לשנת 1998.



הישאם שבג"טה, עו"ד
ב"כ התובעים

(ת.ש. 1984 מ"מ 20010)